Боже, великий, Ти,
що створив моря й океани,
що сонцю сказав: "світи!",
а людині: "будь паном!".
Боже! Прийди й поглянь,
що зробили з Твого діла,
з трону свого встань,
зійди на хрести й могили!
Відвідай руїни столиць,
порожні міста й оселі,
заглянь у пустку лиць,
в дитячі сни невеселі!
Ступи на поріг церков,
де тиша багатомовна,
де серце Твоє й любов
твою запльовано!..
Покажи мені стежки,
якими ще ходять люди,
бо навколо вовки, вовки...
І виття їх серце студить.
Боже! Але Ти десь там,
де мертво блимають зорі,
а між нами й Тобою густа
хмара моторів.
І вони гудуть, гудуть
роєм пекельним над нами...
Чи ж знайдуть до Тебе путь
слова ці, повні нестями?
Чи почуєш Ти, Боже, їх
серед цього гуку?..
Вислухай молитов моїх,
подай мені, Господи, руку!
Хай віра моя проста
буде тверда, як камінь!
Я знаю – треба так,

я вірю – Ти тут, з нами.
1945.